

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zlatuše Jíchové a soudců JUDr. Lenky Škubalové a JUDr. Václava Nekoly ve věci exekuce

oprávněné: Intrum Czech, s.r.o., IČO 27221971
sídlem Prosecká 851/64, Prosek, 190 00 Praha 9
zastoupená advokátem JUDr. Ervínem Perthenem, MBA
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
povinnému: [REDAKCE], narozený [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Mendíků 1396/9, 140 00 Praha 4

pro pohledávku oprávněné ve výši [REDAKCE] Kč s příslušenstvím, o odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu v Berouně ze dne 31. 5. 2018, č. j. 15 EXE 8049/2012-54

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se mění tak, že exekuce vedená soudním exekutorem JUDr. Dalimilem Mikou, LL.M., Exekutorský úřad Klatovy, pod sp. zn. 120 EX 33532/12 se zastavuje.
- II. Oprávněná je povinna zaplatit na náhradě nákladů exekuce soudnímu exekutorovi JUDr. Dalimilu Mikovi, LL.M., Exekutorský úřad Klatovy, částku [REDAKCE] Kč, do tří dnů od právní moci usnesení.
- III. Oprávněná je povinna zaplatit povinnému na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku [REDAKCE] Kč, do tří dnů od právní moci usnesení, k rukám advokáta.
- IV. Oprávněná je povinna zaplatit povinnému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku [REDAKCE] Kč, do tří dnů od právní moci usnesení, k rukám advokáta.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Berouně usnesením citovaným v záhlaví zamítl návrh povinného na zastavení exekuce. Dospěl k závěru, že vydaný rozhodčí nález je řádným exekučním titulem. Neshledal, že by proces sjednání dohody o uznání dluhu a související rozhodčí smlouva měly vady, které by zapříčinily neplatnost rozhodčí smlouvy. Neshledal ani rozpor ujednání obsažených v dohodě o uznání dluhu ze dne 18. 10. 2011 se zákonnými principy ochrany spotřebitele a s dobrými mravy. V rozhodčí smlouvě uzavřené na samostatné listině, se podle jeho názoru strany jednoznačně (transparentně) dohodly na rozhodci způsobem vyhovujícím ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb. o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů (dále jen zákon o rozhodčím řízení) a rozhodce Mgr. Marek Landsmann měl proto pravomoc k vydání rozhodčího nálezu. S ohledem na obsah smlouvy mohl povinný v postavení průměrného spotřebitele vědět, jaký text rozhodčí smlouvy podepisuje, navíc výslovně svým podpisem potvrdil, že ji podepsal na důkaz pravdivé, svobodné, vážné a srozumitelně projevené vůle, nepodepsal ji pod nátlakem či za nevýhodných podmínek a potvrdil též, že byl oprávněnou poučen o povaze rozhodčího řízení a právních důsledcích uzavření dohody i rozhodčí smlouvy. S poukazem na rozhodnutí soudu vyšších stupňů

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

zdůraznil, že pouze formulářový charakter rozhodčí smlouvy nemůže založit její neplatnost pro rozpor s dobrými mravy. Neshledal její neplatnost ani z důvodu ekonomické závislosti rozhodce, neboť nebyl tvrzen jeho osobní vztah k dané věci, účastníkům nebo zástupcům. Poukázal na závěry soudů vyšších stupňů s tím, že ačkoliv nemá jít o věcný přezkum rozhodčího nálezu, není vyloučeno, aby se otázka platnosti hlavní (úvěrové) smlouvy stala významnou pro hodnocení i na ni navazující rozhodčí smlouvy, a to s přihlédnutím k tomu, zda vzhledem k jejímu obsahu a procesu jejího sjednávání byla dána pravomoc rozhodce k vydání rozhodčího nálezu. Nicméně ani po posouzení věci z hlediska těchto závěrů nedospěl k závěru o neplatnosti úvěrové smlouvy. Námitky povinného, že oprávněná využila jeho strachu a snahy o oddálení řešení problému, považoval za obstrukční. Uzavřel, že podkladem pro vydání rozhodčího nálezu byla dohoda o uznání dluhu, a kromě jednorázové pevně ustanovené smluvní pokuty ve výši [REDAKCE] Kč a smluvní pokuty ve výši 0,15 % denně z dlužné částky žádné další zajišťovací sankce ujednané nebyly (resp. nedošlo k vyplnění blankosměnky). V dohodě o uznání dluhu byl dostatečně jednoznačně konkretizován závazek, který povinný uznával, a to včetně jeho rozsahu. Námitky povinného směřovaly výhradně k výkladu účelu jejího uzavření a získání finančního prospěchu oprávněnou o smluvní pokutu, o kterou byla postoupená pohledávka zvýšena. Povinný navíc nepopřel existenci uznaného dluhu, pouze jednání oprávněné spočívající v hodnocení takového závazku považoval za rozporné s dobrými mravy.

2. Proti rozhodnutí soudu prvního stupně podal ve lhůtě stanovené zákonem odvolání povinný. Zdůraznil, že rozhodčí smlouva byla podepsána ve stejný den jako dohoda o uznání dluhu se splátkovým kalendářem a bez uzavření rozhodčí smlouvy by nedošlo ani k uzavření dohody. Navíc rozhodčí smlouva obsahovala předem předtištěné údaje a obě smlouvy byly na sebe navázány. Připustil, že rozhodci byli v rozhodčí smlouvě jmenovitě určeni, avšak podle jeho názoru byli určováni prostřednictvím třetí osoby. On tak neměl možnost určit rozhodce jiného, než uvedeného v rozhodčí smlouvě. Namítl, že posouzením transparentnosti jejich výběru se soud prvního stupně dostatečně nevypořádal, neboť nezkoumal jejich nestrannost a nezávislost. Věřitel jako silnější strana určil rozhodce, který na něm byl ekonomicky závislý a dlužník jako slabší strana neměl možnost jejich jména ovlivnit a nebyl věřitelem informován o jejich ekonomické závislosti ani o tom, kolik sporů pro oprávněnou rozhodce rozhoduje, aby mohl posoudit možnost uzavření smlouvy. Ve věci tak rozhodoval rozhodce ekonomicky závislý na oprávněné, neboť bez rozhodovací činnosti by nemohl financovat svoji kancelář. Rozhodoval tak, že přiznával oprávněné i nesmyslné nároky. Rozhodčí doložku je proto netransparentní a neplatná. Poukázal na to, že rozhodčí smlouva jako spotřebitelská smlouva obsahovala ujednání, která byla v rozporu s požadavkem dobré víry, znamenala k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran a byla uzavřena v rozporu s dobrými mravy. Vytkl soudu prvního stupně, že nezkoumal okolnosti, za kterých k uzavření rozhodčí smlouvy došlo. On neměl zkušenost s uzavíráním dohod, byl rozrušen, neboť osoby, s nimiž smlouvu uzavíral, se chovaly jako exekutoři. V době, kdy dohodu uzavíral, byl nezaměstnaný. Účelem dohody nebylo očekávání, že on dluh splatí do 10 dnů, ale vytvoření podmínek pro oprávněnost vzniku smluvní pokuty, a proto byla v uzavřené dohodě o splátkách postoupená pohledávka zvýšena o nově stanovenou smluvní pokutu. Podle jeho nemůže názoru požívat právní ochrany jednání, kde oprávněná jako silnější strana mu vnutila závazek, o kterém obě strany věděly, že je pro něho nesplnitelný a jeho účelem bylo vyvolat aplikaci smluvní pokuty. Toto jednání je jednáním v rozporu s dobrými mravy a neplatné pro obcházení zákona, neboť jeho předmětem bylo plnění nemožné. Namítl též, že oprávněná nezkoumala jeho úvěruschopnost a nezjistila tak, že není schopen dluh do 10 dnů zaplatit. Navrhl, aby odvolací soud exekuci zastavil a oprávněné uložil povinnost nahradit mu náklady řízení před soudem prvního stupně i před soudem odvolacím a soudnímu exekutorovi náklady exekuce.
3. Oprávněná ve svém písemném vyjádření s odkazem na některá rozhodnutí soudů vyšších stupňů namítl nemožnost věcného přezkumu exekučního titulu. Část judikatury soudů vyšších stupňů uvedenou povinným považovala za nepřiléhavou na daný případ a nesouhlasila s argumentací

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

týkající se neplatnosti ujednání dohody o uznání dluhu pro rozpor s dobrými mravy. Výši smluvní pokuty rozebrala i z hlediska judikatury soudů vyšších stupňů, když ujednání o smluvní pokutě nebyla shledána za rozporná s dobrými mravy. Zdůraznila, že zákonem o rozhodčím řízení předznamenanou ochranu nelze obcházet v představě, že lze ochranu nalézt v následném exekučním řízení a i podle názoru Ústavního soudu ten, kdo se staví k uplatňování svých práv s neomluvitelnou lhostejností, nemůže s úspěchem požadovat ochranu svých práv. Zopakovala důvody, proč rozhodčí smlouvu uzavřenou na předem přetištěném formuláři není možné považovat za smlouvu uzavřenou v rozporu s dobrými mravy. Popřela, že by bylo vyloučeno, aby povinný navrhl i jiná další jména rozhodců a zdůraznila, že netvrdil žádné zvláštní mimořádné okolnosti, které by proces uzavírání rozhodčí smlouvy provázely, že by byla uzavřena smlouva natolik nespravedlivá a nemravná, že by způsobovala významnou nerovnováhu v jeho právech a výrazně by ho limitovala co do efektivního uplatnění práva na spravedlivý proces. Jeho obranu považovala za účelovou, směřující k odvrácení jeho neúspěchu v rozhodčím řízení, když zákon zná instrumenty pro osoby, které nemají finanční prostředky. Rozebrala důvody, proč ani opakovanost zápisu totožných jmen do rozhodčích smluv ekonomickou závislost rozhodce nedokládá a s odkazem na judikaturu soudů vyšších stupňů uvedla, že nevztahuje-li se důvod neplatnosti smlouvy na rozhodčí doložku týkající se sporu z této smlouvy, nemá neplatnost smlouvy vliv na neplatnost rozhodčí doložky. Ani na základě důkazů, které byly provedeny v rámci odvolacího řízení, nepovažovala za prokázané, že by na ní byl rozhodce ekonomicky závislý. Smluvní ujednání dohody o uznání dluhu považovala za přehledná, rozlišená i tučně tištěným písmem. Navrhla, aby odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil jako věcně správné a přiznal jí právo na náhradu nákladů této fáze exekučního řízení. Pokud by odvolací soud dospěl k závěru, že je namístě exekuci zastavit, s odkazem na ustanovení § 150 o.s.ř. navrhla, aby z důvodů zvláštního zřetele hodných nebyly povinnému přiznány náklady řízení.

4. Ve věci rozhodoval odvolací soud již podruhé, neboť napadeným usnesením soudu prvního stupně byl návrh na zastavení exekuce zamítnut a odvolací soud svým prvním rozhodnutím, usnesením ze dne 15. 11. 2018, č. j. 27 Co 189/2018-203, usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo na základě dovolání povinného usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 6. 2020, č. j. 20 Cdo 2055/2019-268 zrušeno a vráceno k dalšímu řízení. Dovolací soud dospěl k závěru, že pro účely posouzení návrhu povinného na zastavení exekuce musí soud celkově vyhodnotit, zda případný rozpor rozhodcem přisouzeného plnění s dobrými mravy (uložením veškerých povinností založených „hlavní“ smlouvou) v kontextu s okolnostmi, za nichž došlo k založení povinnosti přiznaných rozhodčím nálezem a k uzavření rozhodčí smlouvy, včetně mechanismu ustavení osoby rozhodce, nevede k závěru, že tato konání ve svém celku jsou v rozporu se základními principy ochrany spotřebitele (např. rozhodnutí usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 5642/2017, sp. zn. 20 Cdo 399/2019). Odvolacímu soudu pak vytkl, že se nezabýval přiměřeností výsledku rozhodčího řízení, především mírou a zjevností rozporu rozhodcem přisouzeného plnění s dobrými mravy z pohledu hmotného práva (tedy zejména okolnostmi sjednání dohody o uznání dluhu a na ni navázané rozhodčí smlouvy a přiměřeností sjednaných smluvních sankcí), přestože povinný tyto skutečnosti namítal. Rozhodnutí odvolacího soudu shledal neúplným a uzavřel, že rozhodčí doložka se s ohledem na své znění vztahuje na spor o zaplacení jistiny úvěru.
5. Krajský soud v Praze jako soud odvolací na podkladě podaného odvolání opětovně přezkoumal usnesení soudu prvního stupně dle § 212 věty první a § 212a odst. 1 a 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.) za použití § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., zákona o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen exekuční řád), a dospěl k závěru, že odvolání povinného je důvodné.
6. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že soud prvního stupně usnesením ze dne 17. 7. 2012, č. j. 15 EXE 8049/2012-14 nařídil exekuci podle rozhodčího nálezů Mgr. Marka Landsmanna ze dne 16. 4. 2012, č. j. P 105/12-10 k uspokojení pohledávky oprávněné ve výši ██████████ Kč se smluvní

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

pokutou ve výši 0,15% denně od 10. 1. 2012 do zaplacení, nákladů předcházejícího řízení ve výši ■■■■■ Kč a nákladů oprávněné a soudního exekutora, jejichž výše bude stanovena pověřeným soudním exekutorem v příkazu k úhradě nákladů exekuce Provedením exekuce pověřil soudního exekutora JUDr. Dalimila Miku, LL.M., Exekutorský úřad Klatovy. Návrhem doručeným soudnímu exekutorovi 21. 7. 2017 povinný navrhl zastavení a odklad exekuce. Usnesením ze dne 25. 7. 2017, č. j. 120 EX 33532/12-88 soudní exekutor rozhodl o odkladu exekuce do pravomocného skončení řízení o jejím zastavení. Napadeným usnesením soudu prvního stupně byl návrh na zastavení exekuce zamítnut. Odvolací soud svým usnesením ze dne 15. 11. 2018, č. j. 27 Co 189/2018-203 usnesení soudu prvního stupně potvrdil. K dovolání povinného bylo rozhodnutí odvolacího soudu usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 6. 2020, č. j. 20 Cdo 2055/2019-268 zrušeno a navráceno k dalšímu řízení. Ze zprávy soudního exekutora ze dne 16. 9. 2020 bylo zjištěno, že v průběhu exekuce bylo vymoženo celkem ■■■■■ Kč, z toho bylo oprávněné zasláno ■■■■■ Kč. Pro případ rozhodnutí soudu o zastavení exekuce soudní exekutor vyčíslil náhradu nákladů exekuce částkou ■■■■■ Kč včetně DPH dle § 87 odst. 1 exekučního řádu ve spojení s § 11 odst. 3 a § 13 odst. 1 vyhl. č. 330/2001 Sb.

7. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 213 odst. 2, 3 a 4 o.s.ř. zopakoval a doplnil dokazování. Provedl níže uvedené důkazy a zjistil následující skutečnosti.
8. Obsahem rozhodčího spisu rozhodce Mgr. Marka Landsmanna, vedeného pod sp. zn. P 105/12 odvolací soud zjistil, že žalobkyně (oprávněná) se návrhem ze dne 13. 2. 2012, adresovaným rozhodci Mgr. Marku Landsmannovi, Náměstí Republiky 53, 530 02 Pardubice, domáhala na žalovaném (povinném) zaplacení dlužné částky dle dohody o uznání dluhu ze dne 18. 10. 2012, č. 1084093116, a to částky ■■■■■ Kč se smluvní pokutou 0,15 % denně od 10. 1. 2012 do zaplacení a náhrady nákladů rozhodčího řízení ve výši ■■■■■ Kč. Z karty klienta odvolací soud zjistil, že oprávněná odkoupila pohledávku za povinným, a to jistinu ■■■■■ Kč, smluvní pokutu ■■■■■ Kč, poplatky ■■■■■ Kč, sankční úrok ■■■■■ Kč a úrok ■■■■■ Kč a úrok z prodlení ■■■■■ Kč celkem pohledávku ve výši ■■■■■ Kč. Dopisem ze dne 9. 1. 2012 měla oprávněná vyzvat povinného k zaplacení dlužné částky, avšak důkaz o jeho odeslání či doručení ve spisu rozhodce není založen. Usnesením ze dne 22. 2. 2012, které bylo vhozeno povinnému do schránky dne 12. 3. 2012, rozhodce povinného vyzval k vyjádření se k návrhu na zahájení rozhodčího řízení. Dne 16. 4. 2012 vydal rozhodce rozhodčí nález č. j. P 105/12-10, kterým návrhu oprávněné v plném rozsahu vyhověl. Rozhodčí nález byl doručen povinnému do vlastních rukou dne 19. 4. 2012. Dne 25. 4. 2012 byla vyznačena doložka právní moci a vykonatelnosti. Rozhodčí nález nabyl právní moci 19. 4. 2012 a vykonatelnosti 24. 4. 2012.
9. Z rozhodčí smlouvy uzavřené mezi oprávněnou a povinným dne 18. 10. 2011 odvolací soud zjistil, že veškeré spory vzniklé z dohody o uznání dluhu se splátkovým kalendářem č. 10840993116, v souvislosti s ní, včetně sporů ze směnky vystavené na základě této dohody, se účastníci zavazují řešit v souladu se zákonem č. 216/1994 Sb. v jednoinstančním rozhodčím řízení za podmínek uvedených v rozhodčí smlouvě (bod I.). Spory budou rozhodovány samostatně kterýmkoliv z rozhodců uvedených v rozhodčí smlouvě, kterému žalobce doručí svoji žalobu. V bodě 2.1 pak bylo vyjmenováno celkem 6 rozhodců, z nichž na 2. místě byl uveden Mgr. Marek Landsmann a paušální náhrada nákladů rozhodce byla stanovena ve výši 750 Kč a DPH z této částky s tím, že pokud nebude poplatek zaplacen, žaloba se neprojednává.
10. Z dohody o uznání dluhu se splátkovým kalendářem ze dne 18. 10. 2012 č. 10840993116 a smluvních ujednání smlouvy č. 01/07/2010 odvolací soud zjistil, že byla podepsána zástupcem oprávněné a povinným dne 18. 10. 2012. Dohoda o uznání dluhu obsahovala části (kolonky) se sumarizací postoupené pohledávky a závazku (jistina ■■■■■ Kč, úroky ■■■■■ Kč, smluvní pokuta ■■■■■ Kč, celkem pohledávku ve výši ■■■■■ Kč) s uvedením postupitele GE Money Bank, a.s. a čísla u něj vedené smlouvy, specifikaci výše úroků z prodlení a uvedení data, od kterého běží (17. 6. 2011). V části označené jako konečný závazek byla uvedena smluvní pokuta ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

výši █████ Kč a konečný závazek ve výši █████ Kč. V další části označené jako splátkový kalendář byl uveden počet měsíčních splátek 84 splatných 20. dne v měsíci po █████ Kč (při vynásobení částka █████ Kč). V poslední části pak bylo uvedeno, že nedílnou součástí dohody o uznání dluhu jsou smluvní ujednání uvedená v příloze dohody, s nimiž se dlužník seznámil, což stvrzuje svým podpisem. U každého údaje bylo pak téměř nečitelně uvedeno číselné označení kolonky. Podle bodu 3.1 smluvních ujednání se dlužník zavázal provést úhradu závazku v dodatečném termínu maximálně 10 dnů ode dne podpisu této dohody, pokud by nedošlo k jeho úhradě, zavazoval se dlužník (bod 6.1 smluvních ujednání) k úhradě této částky a smluvní pokuty dle bodu 5.1 této dohody (pro účely splácení kapitalizovaný jako konečný závazek) postupně měsíční splátky v počtu (11), při výši splátky (13) Kč, splatných vždy nejpozději k (12) dni příslušného měsíce počínaje měsícem následujícím po podpisu této dohody. Číselný odkaz odkazoval na téměř nečitelné číslo kolonky uvedené na straně č. 1 v dohodě (částku █████ Kč, 84 měsíčních splátek, při výši každé jedné splátky █████ Kč, splatných vždy nejpozději k 20 dni). Dlužník se pak zavázal hradit dle bodu 7.2 smluvních ujednání smluvní pokutu 0,15 % denně z nové jistiny (zbylého konečného závazku) za každý den prodlení do zaplacení. Podle bodu 7.2 smluvních ujednání v případě prodlení dlužníka s úhradou splátky na úhradu konečného závazku dle bodu 6.1 dohody o 10 dní je věřitel oprávněn zrušit všechny své závazky vůči dlužníkovi podle této dohody a stávají se okamžitě splatnými veškeré závazky dlužníka vůči věřiteli, včetně zbylé části dosud nesplacené smluvní pokuty dle bodu 5.1. Dlužník je povinen za prodlení s úhradou celého zbylého konečného závazku (po provedeném zesplatnění dle bodu 7.2 písm. b) dohody) zaplatit věřiteli smluvní pokutu ve výši 0,15 % dlužné částky za každý den prodlení do úplného zaplacení konečného závazku. Podle bodu 7.3 smluvních ujednání v případě, že v důsledku porušení povinnosti dlužníka hradit ve sjednaných lhůtách konečný závazek, věřitel odešle dlužníkovi písemnou upomínku k zaplacení konečného závazku či jeho části, zavazuje se dlužník za porušení jeho povinnosti hradit ve sjednaných lhůtách konečný závazek, zaplatit věřiteli smluvní pokutu ve výši █████ Kč za první odeslanou upomínku k zaplacení, smluvní pokutu ve výši █████ Kč za druhou odeslanou upomínku k zaplacení a smluvní pokutu ve výši █████ Kč za třetí a za každou následující odeslanou upomínku k zaplacení. Smluvní pokuta dle tohoto bodu dohody je splatná následující pracovní den po dni odeslání dané upomínky k zaplacení. Podle bodu 8.1 smluvních ujednání dlužník pro případ prodlení s úhradou závazku a následné prodlení s úhradou konečného závazku, anebo pro případ prodlení s hrazením jakýchkoliv jiných závazků vůči věřiteli dle této dohody nebo pro zajištění povinnosti dlužníka hradit smluvní pokutu dle bodu 7.2 písm. c) dohody či podle bodu (5c) dohody vystavuje a předává věřiteli v den podpisu dohody dlužníkem jednu vlastní blankosměnku bez uvedení údaje splatnosti, směnečné sumy a místa platebního, na řád věřitele, s vyznačenou doložkou „bez protestu“. Dle bodu 9.3 smluvních ujednání se dlužník zavazuje v případě změn jakýchkoliv údajů, které poskytl či poskytne věřiteli v souvislosti s touto dohodou, tuto změnu oznámit věřiteli vždy nejpozději do deseti pracovních dnů od vzniku takové skutečnosti. Dlužník je dále povinen oznámit věřiteli okolnosti, které mohou negativně ovlivnit schopnost dlužníka plnit závazky dle této dohody. V případě, že dlužník poruší svoji oznamovací povinnost stanovenou v prvních dvou větách tohoto bodu 9.3 dohody, zavazuje se zaplatit věřiteli smluvní pokutu ve výši █████ Kč, a to za každé jednotlivé porušení smluvní povinnosti dlužníka. Smluvní pokuta je splatná následujícího dne po vzniku práva na zaplacení této smluvní pokuty. V bodě 12.5 smluvních ujednání pak dlužník prohlašuje, že v souladu s ustanovením § 401 obchodního zákoníku prodlužuje promlčecí dobu veškerých práv věřitele na dobu 10 let od okamžiku, kdy tato doba začne běžet.

11. Z důkazů povinným předložených při jednání odvolacího soudu k prokázání tvrzení ekonomické závislosti rozhodce na oprávněné odvolací soud zjistil následující skutečnosti.
12. Z obsahu výpisu z obchodního rejstříku ze dne 10. 9. 2020, vedeného Městským soudem v Praze oddíl H, vložka 2304, odvolací soud zjistil, že obchodní firma PROFIREAL Group SE, sídlem

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

Klimentská 1216/46, Nové Město, 110 00 Praha 1 byla do obchodního rejstříku zapsána 31. 12. 2019 s předmětem činnosti správa vlastního majetku, správa majetkových účastí.

13. Z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 10. 9. 2020, vedeného Městským soudem v Praze oddíl B, vložka 2892, odvolací soud zjistil, že obchodní firma Profireal a.s. byla zapsána do obchodního rejstříku 5. 12. 1994, s tím, že 15. 2. 2008 byla zapsána její změna PROFİ CREDIT Czech, a.s. Dne 15. 6. 2013 bylo zapsáno nové sídlo Klimentská 1216/46, Nové Město, 110 00 Praha 1, když jedním z předmětů činnosti společnosti bylo i poskytování úvěrů a půjček z vlastních zdrojů. Jediným akcionářem byla od 22. 2. 2008 firma PROFIREAL Group SE, se sídlem v Nizozemském království a od 8. 4. 2020 Praha, Klimentská 1216/46.
14. Z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 10. 9. 2020, vedeného Městským soudem v Praze oddíl C, vložka 105565, odvolací soud zjistil, že obchodní firma Profidebt, s.r.o. byla zapsána 26. 3. 2005 s tím, že 18. 9. 2014 byla zapsána její změna na Intrum Justitia Czech, s.r.o. a 30. 1. 2018 změna na Intrum Czech, s.r.o. Jejím předmětem činnosti bylo mimo jiné od 25. 3. 2011 výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a od 18. 11. 2016 poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru. Jediným společníkem byla od 22. 2. 2008 PROFIREAL Group SE.
15. Z výsledku rozhodce Mgr. Marka Landsmanna provedených ve věcech oprávněné PROFİ CREDIT Czech, a.s. Krajským soudem v Praze dne 14. 11. 2019, č. j. 19 Co 209/2019, Okresním soudem v Benešově dne 30. 6. 2020, č. j. 7 EXE 1527/2010, dožádaným soudem Okresním soudem v Pardubicích dne 24. 10. 2019, č. j. 42 Cd 131/2019 a Okresním soudem v Kolíně dne 4. 6. 2020, č. j. 38 EXE 257/2013 odvolací soud zjistil, že rozhodce nejprve od roku 1997 vykonával advokátní praxi a od roku 2003 začal souběžně vykonávat i činnost rozhodce. Nejprve počet rozhodovaných rozhodčích sporů narůstal a posléze se začal snižovat. Není schopen specifikovat, kolik času věnoval rozhodčí činnosti a kolik advokátní praxi. V době, kdy vykonával převážně rozhodčí činnost, omezil drobnou právní pomoc. Příjmy z advokátní činnosti měl primárně z paušálu nebo trestních věcí a věnoval se jí 1 den týdně. Nebyl schopen vyjádřit se k nákladům, které si rozhodčí činnost vyžadovala. Nedokázal kalkulovat zisk z jednoho rozhodčího případu. Funkci rozhodce vykonával samostatně za administrativní pomoci zaměstnanců. V určitém období spolupracoval s JUDr. Vaňkovou, kterou ustanovoval jako opatrovníka v rozhodčích řízeních. Pro rozhodčí činnost využíval výlučně své podnikatelské prostory na adrese uvedené v rozhodčí smlouvě. Spisovou značku přidělovala spisovna jeho administrativa. Rozhodčí poplatek fakturoval žalobci (souhrnná faktura - výzva k zaplacení), bez jeho úhrady by nemohl rozhodovat spor. Pokud výzva ve spisu založena není, neznamená to, že poplatek nebyl zaplacen. Doklady o zaplacení poplatku za rozhodčí řízení nevydával. Následně se vyhotovovaly výzvy žalovaným k vyjádření (formulářového typu). Vzhledem k tomu, že většina sporů byla jednoduchých (povinní se nevyjadřovali), bylo rozhodováno pouze na základě obsahu spisu a mohl tak vyřizovat více rozhodčích sporů denně. Často byla vydávána rozhodnutí formulářového typu. Rozhodnutí odůvodňoval analogicky podle úpravy platné pro rozsudky pro uznání dle o. s. ř. Při rozhodčí činnosti mu pomáhali koncipienti. Typové rozhodčí nálezy psali administrativní pracovníci, u složitých textů rozhodčího nálezu nadiktoval. Prováděl finální kontrolu a nález podepisoval. Rozhodnutí ve věci nemohl učinit nikdo jiný než on. Rozhodnutí bylo žalující společnosti doručováno krátkou cestou, neboť měla sídlo také v Pardubicích. Rozhodčí nálezy se předávaly osobně (on či některý z jeho zaměstnanců) oproti podpisu na archu. Žádné jiné příjmy z rozhodčí činnosti kromě rozhodčích poplatků neměl. Pro obě činnosti vedl pouze jeden účet a příjmy vykazoval společně. Vlastní administrativní aparát zvětšoval v souvislosti s nárůstem rozhodčích sporů. V roce 2009 rozhodčí činnost tvořila významnou část jeho příjmu. Měl asi 2 až 3 sekretářky, minimálně jednu koncipientku a využíval řadu brigádníků. Více než 10 zaměstnanců neměl. Mohl mít i milionové příjmy, avšak rozhodčí poplatky se platily bez DPH, které odváděl. Navíc hradil náklady administrativy, kanceláře (výpočetní technika, tonery do tiskáren, kopírek, poštovné atd.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

Zisk byl tedy nutně nižší než příjem. Nebyl závislý na společnosti PROFÍ CREDIT Czech, a.s. ani na oprávněné. Ve smluvním vztahu s Rozhodčí společností Pardubice s.r.o. nebyl.

16. Ze zprávy Okresního soudu v Pardubicích ze dne 24. 9. 2020 odvolací soud zjistil, že Mgr. Marek Landsmann uložil u výše uvedeného soudu rozhodčí spisy oprávněné (dříve Profidebt, s.r.o. a Intrum Justitia Czech, s.r.o.) a to v roce 2009 – 1 908 spisů, v roce 2010 – 1 881 spisů, v roce 2011 – 2 653 spisů, v roce 2012 – 1 257 spisů, v roce 2013 – 472 spisů, v roce 2014 – 230 spisů, v roce 2015 – 172 spisů, v roce 2016 – 108 spisů, v roce 2017 – 26 spisů a v roce 2018 – 1 spis. Rozhodčích spisů, kde navrhovatelem byla PROFÍ CREDIT Czech, a.s. (dříve PROFIREAL a.s.), založil v roce 2009 – 10 587 spisů, v roce 2010 – 9 830 spisů, v roce 2011 – 6 212 spisů, v roce 2012 – 658 spisů, v roce 2013 – 269 spisů, v roce 2014 – 605 spisů, v roce 2015 – 173 spisů, v roce 2016 – 18 spisů, v roce 2017 – 15 spisů.
17. Z výpovědi povinného odvolací soud zjistil, že během dvou měsíců po uzavření úvěrové smlouvy s GE Money Bank a.s., přišel o zaměstnání. Dluh však chtěl zaplatit. Delší dobu byl nezaměstnaný a po opětovném nástupu do práce doplatil první dluh z kreditní karty. Chtěl splácet i druhý, a proto kontaktoval písemně banku. Ta mu sdělila, že došlo k postoupení pohledávky. Snažil se domluvit i s rozhodcem Mgr. Landsmanem, ale nepodařilo se mu spojit s nikým kompetentním, kdo by s ním chtěl věc řešit. Nevěděl, že se proti rozhodčímu nálezu může bránit. V době, kdy došlo k podpisu dohody o uznání dluhu, již nebydlel v místě trvalého bydliště. Zde bydleli jen jeho rodiče. Ti dali zástupcům (tři muži) jeho telefonní číslo a oni ho zkontaktovali. Sešli se večer venku u auta u čerpací stanice OMV v Berouně. Chtěli na něm podpisy na dohodu s tím, že pokud nepodepíše, vrátí se do místa bydliště rodičů a začnou tam zabavovat majetek. Tlačili na něj a pospíchali. Byl rozrušen a v tísní. Nebyla mu známa jejich oprávnění a z obavy, aby rodičům nezačali zabavovat majetek, dohodu a předložené listiny podepsal. V té době neměl peníze na úhradu dlužné částky ████████ Kč do 10 dnů. Neprobírali s ním rozhodčí řízení a rozhodčí smlouvu. Neuvědomuje si, že by mu dávali možnost do 10 dnů dlužnou částku uhradit ani, že by mu sdělili něco o rozhodci Mgr. Landsmanovi, případně kolik pro ně rozhodoval věcí. Po zahájení exekučního řízení musel na základě sdělení soudního exekutora platit ████████ Kč měsíčně, neboť jinak by mu vše zabavili. Platil 10 let. Podle jeho názoru není částka ████████ Kč na příslušenství přiměřená.
18. Z dalších písemných důkazů, které předložil povinný při jednání, pak odvolací soud žádné závěry nečinil, neboť právním zástupcem povinného vytvořená prezentace ohledně pravděpodobných příjmů a výdajů rozhodce, jakož i ostatní důkazy, které měly prokazovat jeho příjmy, byly výsledkem prostého odhadu provedeného zástupcem povinného, navíc vztažené převážně pouze k roku 2007. Z výsledku rozhodce, z vyjádření zástupce povinného i ze zpráva Okresního soudu v Pardubicích vyplývá, že v roce 2012, kdy vydán předmětný rozhodčí náleze, byla činnost rozhodce značně utlumena, neboť pro oprávněnou a pro tzv. sesterskou společnost PROFÍ CREDIT Czech, a.s., rozhodl v tomto roce necelých 2 000 věcí (1 257 a 658 věcí).
19. Podle § 268 písmeno h) o.s.ř., výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.
20. Podle § 40 písm. c) exekučního řádu, exekučním titulem je vykonatelný rozhodčí náleze.
21. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů (dále jen zákon o rozhodčím řízení) ve znění platném ke dni uzavření rozhodčí smlouvy (18. 10. 2011), strany se mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva).
22. Podle § 7 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení, rozhodčí smlouva má zpravidla určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Konečný počet rozhodců musí být vždy lichý.

23. Podle § 8 zákona o rozhodčím řízení, ten, kdo má být nebo byl určen nebo jmenován rozhodcem, musí bez odkladu stranám nebo soudu oznámit všechny okolnosti, které by mohly vzbudit oprávněné pochybnosti o jeho nepodjatosti a pro něž by byl jako rozhodce vyloučen.
24. Podle § 11 zákona o rozhodčím řízení, nestanoví-li tento zákon jiné důvody, je již určený nebo jmenovaný rozhodce vyloučen z projednávání věci, jestliže dodatečně vyjdou najevo okolnosti uvedené v § 8.
25. Odvolací soud se nejprve zabýval námitkami povinného uplatněnými v souvislosti s volbou rozhodců. K posouzení námitek, že výběr rozhodce byl netransparentní, rozhodčí smlouva a volba rozhodců s ním nebyla projednána, takže on neměl možnost jakkoliv jejich výběr ovlivnit, že rozhodčí nález vydal rozhodce, který neměl pravomoc rozhodovat a nepracoval nezávisle, ale pro oprávněnou, na které byl ekonomicky závislý, odkazuje odvolací soud z důvodu procesní ekonomie na odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně (odst. 18, 23 a 24). Závěr soudu prvního stupně, který tyto námitky povinného neshledal důvodnými je zcela v souladu s rozhodovací praxí vyšších soudů (např. sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, sp. zn. 20 Cdo 2260/2018). Odvolací soud pak zdůrazňuje, že v rozhodčí smlouvě sjednané na samostatné listině se strany dohodly, že pravomoc k řešení veškerých sporů z dohody nebo v souvislosti s ní má v rozhodčím řízení kterýkoliv z konkrétně a přesně označených rozhodců, kterému žalobce doručí žalobu (§ 7 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení). Výběr rozhodce byl stanoven určitým a transparentním způsobem. Seznam rozhodců byl stálý a neměnný a v rozhodčím řízení rozhodoval rozhodce, kterého si oprávněná zvolila. Povinný nereagoval na výzvu rozhodce k vyjádření, nenamítl jeho podjatost, neuplatnil ani jiným způsobem svá práva tvrzená v návrhu na zastavení exekuce. Pokud smlouvám, které podepsal, nerozuměl, měl možnost vyhledat právní pomoc, kterou poskytují nejen advokáti, ale i bezplatně občanské poradny. Ani odvolacím soudem doplněné dokazování neprokázalo povinným tvrzenou ekonomickou závislost rozhodce na oprávněné. Bylo prokázáno, že návrh na zahájení rozhodčího řízení byl adresován rozhodci na adresu, která byla uvedena v rozhodčí smlouvě, rozhodčí poplatky za projednání věci v rozhodčím řízení byly hrazeny na jeho účet, rozhodce rozhodčí činnost vykonával za součinnosti svých zaměstnanců. Rozhodčí nálezy za jejich součinnosti vydával, kontroloval a podepisoval. Nebyl nikým a ničím ovlivňován a rozhodčí nálezy vydával, aniž by mu do jeho rozhodčí činnosti kdokoliv zasahoval. Rozhodce Mgr. Marek Landsmann vykonával rozhodčí činnost vedle své advokátní činnosti. V roce 2012, kdy rozhodčí nález vydal, již podstatně tuto svou činnost utlumil, což je patrné z přehledu o počtu spisů uložených u Okresního soudu v Pardubicích v roce 2012 až 2018, v nichž figuruje oprávněná jako žalobce. S ohledem na prokázané skutečnosti pak ani podle názoru odvolacího soudu nelze dospět k závěru, že by byl na oprávněné ekonomicky závislý. Skutečnost, že rozhodci rozhodovali opakovaně větší množství sporů pro oprávněnou, jejich ekonomickou závislost nedokládá, nelze z ní odvozovat ani osobní vztah rozhodce k dané věci, účastníkům či jejich zástupcům. Vztah ekonomické závislosti, který by zakládal důvod pro vyloučení rozhodce z projednání věci, by musel být bezprostřední a přímý (jednalo by se o zaměstnance jedné ze stran rozhodčí smlouvy, obchodního partnera, kolegu v zaměstnaneckém či obdobném poměru). V daném případě takový vztah prokázán nebyl (např. sp. zn. 23 Cdo 3150/2012, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, sp. zn. 20 Cdo 2260/2018).
26. Při hodnocení námitek povinného týkajících se neplatnosti rozhodčí smlouvy a dohody o uznání dluhu odvolací soud zvažoval v souladu se závazným právním názorem dovolacího soudu, zda případný rozpor rozhodcem přisouzeného plnění s dobrými mravy v kontextu s okolnostmi, za nichž došlo k založení povinností přiznaných rozhodčím nálezem a k uzavření rozhodčí smlouvy, včetně mechanismu ustanovení osoby rozhodce, nevede k závěru, že tato konání ve svém celku jsou v rozporu se zákonnými principy ochrany spotřebitele (např. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 20 Cdo 5642/2017, sp. zn. 20 Cdo 399/2019). I když přezkum věcné správnosti vykonávaného exekučního titulu není v exekučním řízení přípustný, není vyloučeno, že otázka platnosti hlavní smlouvy bude mít význam pro hodnocení na ni navazující rozhodčí smlouvy při posouzení, zda vzhledem k jejímu obsahu a procesu jejího sjednání byla vůbec dána pravomoc

rozhodce k vydání vykonávaného rozhodčího nálezu (rozhodnutí Ústavního a Nejvyššího soudu sp. zn. I. ÚS 199/11, sp. zn. III. ÚS 4084/12, sp. zn. 20 Cdo 1387/2007, sp. zn. 20 Cdo 1641/2018, sp. zn. 20 Cdo 3844/2018, sp. zn. 20 Cdo 3844/2018, sp. zn. 20 Cdo 1641/2018, sp. zn. 20 Cdo 1576/2019). Ačkoli neplatnost smlouvy hlavní sama o sobě nezpůsobuje neplatnost smlouvy rozhodčí (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Odo 1222/2005), je třeba posoudit, zda tyto ve svém celku nekolidují s dobrými mravy, resp. se zákonnými principy ochrany spotřebitele, a v případě zjištění takové kolize je třeba exekuci na peněžitě plnění z rozhodčího nálezu zastavit podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, sp. zn. 20 Cdo 1576/2019, sp. zn. 20 Cdo 2055/2019).

27. Odvolací soud se pak s ohledem na shora citovanou judikaturu nemohl ztotožnit s postupem soudu prvního stupně při hodnocení míry a zjevnosti rozporu rozhodcem přisouzeného plnění s dobrými mravy v kontextu s okolnostmi, za nichž došlo k založení povinností přiznaných rozhodčím nálezem a k uzavření rozhodčí smlouvy, včetně mechanismu ustanovení osoby rozhodce. Z provedeného dokazování vyplynulo, že oprávněná s povinným uzavřeli dne 18. 10. 2012 dohodu o uznání dluhu se splátkovým kalendářem. I když pohledávka byla postoupena ve výši ██████████ Kč, je jako konečný závazek vyčíslena v dohodě částka ve výši ██████████ Kč, tedy s připočtením smluvní pokuty ██████████ Kč. S touto částkou je kalkulováno ve splátkovém kalendáři, který byl nastaven na zaplacení tohoto konečného zůstatku. Odvolací soud považuje za nutné zdůraznit, že dle bodu 3.1, smluvních ujednání měla být částka ██████████ Kč uhrazena v termínu maximálně do 10 dnů od podpisu dohody a teprve, pokud by nedošlo k její úhradě, zavazoval se dlužník k úhradě součtu této částky a smluvní pokuty. Zástupce oprávněné předložil povinnému dohodu o uznání dluhu, jejíž forma byla naprosto atypická, nepřehledná a nesrozumitelná, pokud si dlužník smluvní ujednání podrobně a důkladně neprostudoval. Byla psaná drobným písmem s odkazy na normálním zrakem nečitelná čísla kolonek v dohodě o uznání dluhu, a s odkazy na jednotlivé body smluvních ujednání. Pro spotřebitele tak bez podrobného studia nebylo možné z dohody zjistit, jaký konkrétní závazek má oprávněné uhradit. Fakticky se povinný již při podpisu dohody zavázal k úhradě postoupené pohledávky včetně smluvní pokuty (25 % z dlužné částky), závazku, který byl v dohodě o uznání dluhu označen jako konečný, a to i když tato povinnost, jak vyplývalo ze smluvních ujednání, nastávala až poté, kdy povinný původní závazek do 10 dnů od podpisu dohody oprávněné neuhradil. Obsah smluvních ujednání výrazně změnil rovnováhu práv a povinností vyplývajících z dohody o uznání dluhu, když oprávněné vzniká nárok na smluvní pokutu ve výši 25 % odkoupené pohledávky, ve které je mimo jiné započítána i smluvní pokuta dle původní úvěrové smlouvy. Vyplývá z nich též, že v případě prodlení dlužníka s úhradou měsíční splátky dle uzavřené dohody o 10 dní se stávají okamžitě splatnými veškeré závazky dlužníka vůči věřiteli, včetně výše uvedené 25 % smluvní pokuty a smluvní pokuty ve výši 0,15 % ze zbylého nesplaceného konečného závazku. Kromě toho měl povinný povinnost zaplatit oprávněné další smluvní pokuty za odeslané upomínky k zaplacení, případně porušení informační povinnosti. Pohledávka oprávněné z dohody o uznání závazku byla současně zajištěna dle bodu 8.1 smluvních ujednání vlastní blankosměnkou bez uvedení údaje splatnosti, směnečné sumy a místa platebního, na řad oprávněné jako věřitele, s vyznačenou doložkou bez protestu. Je tedy zřejmé, že oprávněná v dohodě stanovila takové podmínky a sankce v takové výši, aby při podnikání netratila a měla dostatečný zisk. V rámci ujednání o sankcích při porušení povinnosti bylo splácení zajištěno smluvními pokutami, které nastupovaly - první již při prodlení 10 dnů. Na další smluvní sankce měla oprávněná nárok v případě, kdy došlo k prodlení s úhradou splátky na úhradu konečného závazku. Okamžitě se staly splatnými všechny dosud nesplacené závazky. Navíc s ohledem na způsob vyhotovení dohody a koncepci smluvních ujednání, která jsou nepřehledná, složitá na pochopení a psaná malým, téměř nečitelným písmem a celou řadu odkazů, kde podstatné informace jsou nahrazeny nečitelnými číselnými odkazy, oprávněná fakticky znemožnila povinnému jako spotřebiteli možnost při uzavření dohody o uznání dluhu pochopit výši závazku a obsah jednotlivých ustanovení smluvních ujednání. Znemožnila mu uvědomit si jejich nepříznivé

dopady do jeho poměrů a reagovat na ně. Využila jeho nezkušenosti, nedostatečné informovanosti, ale i finanční tísně a uzavřela s ním smlouvu, která pro něj jako spotřebitele byla nevýhodná. Účastníky uzavřená formulářová dohoda o uznání dluhu, ve spojení se smluvními ujednáními, do nichž neměl povinný jako spotřebitel možnost zasáhnout, jeho práva výrazně poškodila. Oprávněně tak vznikl nárok na splatnost nově vzniklé jistiny, kterou tvořily veškeré závazky dlužníka vůči věřiteli včetně smluvní pokuty, a nastupovala další jednorázová smluvní pokuta ve výši 0,15 % z této nové jistiny za každý den prodlení, až do úplného zaplacení dluhu. Z výše uvedeného vyplývá, že v případě prodlení s úhradou úvěru vznikl oprávněně opakovaně nárok na smluvní pokuty, které na sebe navazovaly, příp. běžely souběžně a navíc byla pohledávka zajištěna blankosměnkou. Shora uvedené ujednání o smluvních pokutách odpovídají těm, která shledal Ústavní soud ČR ve své judikatuře neplatnými pro rozpor s dobrými mravy (nálezy sp. zn. I. ÚS 199/11, sp. zn. III. ÚS 4084/12 a sp. zn. III. ÚS 4129/18), kdy Ústavní soud považuje za neakceptovatelné, aby se případně soudní ochrany dostávalo subjektům, které evidentně poškozují práva svých klientů. Odvolací soud vzal též v úvahu, že povinný se s obsahem dohody o uznání dluhu se splátkovým kalendářem, smluvními podmínkami ani rozhodčí smlouvou za podmínky, za nichž dohodu a smlouvu uzavíral, řádně nemohl seznámit. K podpisu smluv došlo v podvečer na parkovišti u auta, kde si zástupci oprávněně osobovali práva soudního exekutora na zabavení věcí v bytě rodičů povinného v místě jeho trvalého bydliště. Vzal v úvahu i jeho finanční tíseň a jednání zástupců oprávněné, kteří obsah smluv nevysvětlovali, neumožnili povinnému si je ani řádně přečíst. Nemohli tudíž ani ověřit, zda jim povinný rozumí, zda je si vědom všech následků vzniklých jejich podpisem. Forma dohody o uznání dluhu byla atypická, nepřehledná a nesrozumitelná, pokud si dlužník smluvní ujednání podrobně a důkladně neprostudoval. Byla psaná drobným písmem s odkazy na normálním zrakem nečitelná čísla kolonek v dohodě o uznání dluhu, a s odkazy na jednotlivé body smluvních ujednání. Ustanovení smluv nebo smluvních podmínek, která jsou formulářově předtištěna a neumožňují jednoznačně slabší straně jejich modifikaci, v sobě skýtají možnost vyvolání nepříznivých následků na straně klienta, kdy nebude dotčena pouze jeho sféra právní, ale zejména sféra osobní. Postupy, kdy klientům jsou vnucována smluvní ujednání v podobě zajištění mimo jiné blankosměnkou, smluvní pokutou ve výši 30 % nebo 45 % dlužné částky za prodlení s platbou splátek v řádu jednotek týdnů, či smluvní pokutou ve výši pětinasobku dlužné částky za hrubé porušení smlouvy nebo podmínek, je nutno považovat za nepřijatelné a uvedená ujednání označit za neplatná pro jednoznačný rozpor s dobrými mravy. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že klient takového subjektu smlouvu podepsal, a to dokonce ani v situaci, kdy by ve smluvních podmínkách bylo obsaženo ujednání, že klientovi se takto stanovené smluvní pokuty nebo zajištění blankosměnkou nejeví za nepřiměřené či odporující dobrým mravům. Běžný klient úvěrové společnosti totiž nemůže v případě krátkodobého úvěru dopředu očekávat, ba ani předpokládat, že celková splacená částka bude několikanásobně převyšovat částku půjčenou. Tento předpoklad nelze ani spravedlivě požadovat. Z těchto důvodů by ochraně takových věřitelů neměla být poskytována soudní ochrana, a to ani v exekučním řízení, neboť ochrana takto nabytých práv stojí zcela mimo účel civilního procesu, resp. mimo základní hodnotový rámec práva jako normativního systému. (rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 199/11). V těchto případech je třeba, aby obecné soudy poskytly povinnému a jeho majetku soudní ochranu, aby byla zajištěna spravedlivá rovnováha při ochraně majetkové sféry dlužníka i věřitele. V případě zcela a naprosto zjevného nesouladu rozhodcem přisouzeného plnění s dobrými mravy v neprospěch spotřebitele přitom není vyloučeno, že již tato okolnost sama o sobě může vést k závěru, že exekuci je na místě zastavit podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., aby byla zajištěna spravedlivá rovnováha při ochraně majetkové sféry dlužníka i věřitele (obdobně nález Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 3194/18). Dalšími námitkami povinného se proto již odvolací soud nezabýval.

28. Na základě zjištěných skutečností odvolací soud dospěl k závěru, že plnění přisouzené rozhodcem v kontextu okolností, za nichž došlo k založení povinností přiznaných rozhodčím nálezem, k

uzavření dohody o uznání dluhu a rozhodčí smlouvy, včetně mechanismu ustavení osoby rozhodce, jsou ve svém celku v rozporu se zákonnými principy ochrany spotřebitele i v rozporu s dobrými mravy. Dohoda o uznání dluhu uzavřená mezi účastníky je proto absolutně neplatná podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku platného do 31. 12. 2012 i pro rozpor s dobrými mravy.

29. Za tohoto stavu nebyla dána pravomoc rozhodce k vydání rozhodčího nálezu, který byl exekucním titulem pro vedení této exekuce. Odvolací soud proto uzavřel, že oprávněná nemá na požadované plnění nárok, a jsou tak naplněny důvody pro zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. V této souvislosti je nutno ještě uvést, že odvolacímu soudu jsou známa rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR citovaná oprávněnou (sp. zn. 20 Cdo 1641/2018 a 20 Cdo 1449/2018). Je však nutno zdůraznit, že v dané věci se odvolací zabýval komplexním hodnocením úkonů účastníků a rozhodce, jak z hlediska transparentnosti, tak z hlediska přiměřenosti a zejména z hlediska dopadu do sféry povinného spotřebitele, a to jako celku.
30. Na základě výše uvedených skutečností proto odvolací soud napadané usnesení soudu prvního stupně dle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil a návrhu na zastavení exekuce vyhověl.
31. V souvislosti s rozhodnutím o zastavení exekuce rozhodoval odvolací soud i o nákladech řízení mezi účastníky a nákladech exekuce. V souladu s ustanovení § 89 exekucního řádu, dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce i náklady účastníků ten, který zastavení exekuce zavinil (věta první). Podle názoru odvolacího soudu došlo k zastavení exekuce vinou oprávněné, neboť podmínky, které obsahovala uzavřená dohoda o uznání dluhu, způsobily absolutní neplatnost této dohody a zastavení exekuce. Podle judikatury Nejvyššího soudu ČR zavinění na zastavení exekuce vedené na základě nezpůsobilého rozhodčího nálezu nese oprávněný (např. sp. zn. 21 Cdo 402/2014, sp. zn. II. ÚS 2448/14 a I. ÚS 1274/16). Je však nutno souhlasit s oprávněnou, že Ústavní soud v některých rozhodnutích připustil možnost spravedlivého uspořádání nákladových poměrů mezi účastníky navzájem, s ohledem na průběh konkrétní projednávané věci, na konkrétní postoj obou účastníků k jejich vzájemnému závazkovému vztahu (sp. zn. III. ÚS 82/16, I. ÚS 1219/15, IV. ÚS 599/16, IV. ÚS 2860/15, I. ÚS 1707/17, IV. ÚS 2728/17, I. ÚS 1542/19). Pokud jde o rozhodování o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, je pravdou, že na vzniklé situaci se podílel určitou měrou i povinný. Rozhodčí doložku písemně uzavřel a svolil k řešení sporu prostřednictvím rozhodce. Impuls k postupu dle uzavřené rozhodčí doložky dal svou nečinností a svým chováním tak zásadně přispěl k vydání rozhodčího nálezu a následně k zahájení exekuce. Nicméně v daném případě to byla oprávněná, která zavinila zastavení exekuce, neboť ji vyvolala na základě nezpůsobilého exekucního titulu. Jeho nedostatky byly způsobeny primárně jejím jednáním, když ona stanovila smluvní podmínky dohody a rozhodčího řízení, které byly v daném případě shledány v rozporu se zákonem. Se zastavením exekuce nesoúhlasila a věc tak musela být předložena k rozhodnutí exekucnímu soudu. Odvolací soud proto neshledal důvody pro použití § 150 o.s.ř. a povinnost k náhradě nákladů povinnému a nákladů exekuce uložil zaplatit oprávněné, která neměla úspěch ani v odvolacím řízení.
32. Náklady soudního exekutora podle § 87 odst. 1 a § 90 exekucního řádu představuje odměna ■■■■■ Kč dle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem ve znění účinném do 30. 3. 2017 (dále jen exekucní tarif), neboť exekucní řízení bylo zahájeno 1. 7. 2012 (čl. II vyhlášky č. 441/2016 Sb.), když základem pro výpočet odměny bylo vymožené plnění (bez nákladů oprávněné a nákladů exekuce) ve výši ■■■■■ Kč. Dále náleží soudnímu exekutorovi náhrada hotových výdajů v paušální výši ■■■■■ Kč dle § 13 odst. 2 exekucního tarifu a 21% DPH z výše uvedených částek ve výši ■■■■■ Kč, celkem tedy ■■■■■ Kč. Lhůta k plnění je dána ustanovením § 160 odst. 1 první věta před středníkem o.s.ř. ve spojení s § 52 odst. 1 exekucního řádu.

33. O nákladech řízení před soudem prvního stupně rozhodoval odvolací soud podle § 52 odst. 1, § 89 exekučního řádu a § 271 o.s.ř. Povinnému, který byl zastoupen a měl plný úspěch ve věci, náleží náhrada nákladů řízení. I když je odvolacímu soudu známo rozhodnutí, na které povinný odkazoval, odvolací soud vzal v úvahu, že v daném případě jde o rozhodování v exekučním řízení s tím, že ustanovení § 8 odst. 4 omezuje úpravu odměny a za tarifní hodnotu se v takovém případě považují již jen splatná plnění a nikoli budoucí opětující plnění. Mimosmluvní odměna v meritorním řízení je totiž naprosto jiná, než v řízení vykonávacím, o čemž svědčí i ustanovení § 11 odst. 2 advokátního tarifu. Podle § 6 odst. 1, § 7 bod 5 a § 8 odst. 1 a 4, § 11 odst. 2, písm. e) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátního tarifu) činí odměna za jeden úkon právní služby v této věci z tarifní hodnoty [redacted] Kč ([redacted] Kč a smluvní pokuta do dne podání návrhu [redacted] Kč) [redacted] Kč. Náhrada nákladů řízení sestává z odměny ve výši [redacted] Kč za 5 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, seps návrhu na zastavení a odklad exekuce, seps odvolání, dovolání, účast při jednání před odvolacím soudem dne 15. 11. 2018) a z náhrady hotových výdajů (režijní paušál) dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši [redacted] Kč za jeden úkon právní služby, tedy [redacted] Kč. Pokud povinný požadoval odměnu za úkon právní služby nahlášení do rozhodčího spisu dne 14. 6. 2017, odvolací soud dospěl k závěru, že nahlášení do rozhodčího spisu je nutno požádat pod úkon první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení. Oprávněné nelze klást k tíži a nemůže nést odpovědnost za nezodpovědnost povinného, který nebyl schopen předložit zástupci potřebné důkazy pro řádné uplatnění jeho nároku. Skutečnosti, které zástupce povinného zjistil z rozhodčího spisu, mohl zjistit z dohody o uznání dluhu se splátkovým kalendářem, rozhodčí smlouvy a písemností zasílaných rozhodcem, pokud by mu je byl povinný schopen předložit. K výše uvedené částce je nutno přičíst ještě povinným zaplacený soudní poplatek za dovolání ve výši [redacted] Kč. Oprávněná je povinna zaplatit povinnému na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně včetně 21 % DPH ve výši [redacted] Kč dle § 137 odst. 3 o.s.ř. celkem [redacted] Kč, ve lhůtě splatnosti podle § 160 odst. 1 první věta před středníkem o.s.ř., k rukám advokáta dle § 149 odst. 1 o.s.ř.
34. O nákladech řízení před odvolacím soudem bylo rozhodováno podle ustanovení § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. Odvolací soud uložil oprávněné, která neměla v odvolacím řízení úspěch, aby zaplatila povinné na náhradě nákladů odvolacího řízení [redacted] Kč, když při stanovení odměny i výše režijního paušálu vycházel ze stejných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb. jako při rozhodování o nákladech řízení před soudem prvního stupně. V daném případě zástupce povinného učinil 1 úkon právní služby (účast při jednání před odvolacím soudem dne 13. 10. 2020). Náklady řízení představuje odměna za 1 úkon právní služby ve výši [redacted] Kč, za 1 režijní paušál [redacted] Kč, včetně 21 % DPH (1 098 Kč) celkem [redacted] Kč. Oprávněná je povinna zaplatit povinnému náhradu nákladů odvolacího řízení ve lhůtě splatnosti podle § 160 odst. 1 první věta před středníkem o.s.ř., k rukám advokáta dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Berouně, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla řešena nebo je odvolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být odvolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř.

Praha 13. října 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

JUDr. Zlatuše Jíchová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková